

S pacienty pomáhají i psi

Nejvhodnější je retrívr, ale důležitá je především jeho povaha, výchova a výcvik

TOMÁŠ LUCZKÓW

Děčínsko/Stará žena z Děčína upoutána na lůžko, odmítala spolupracovat s personálem ústavu sociální péče ve snaze přimět ji k sebemenšímu pohybu. Návštěva psa u její postele ji donutila k tomu, aby se rukou zachytila o hrazdičku nad postelí a vyvinula značnou sílu k tomu, aby se alespoň nadzdvihla a dosáhla rukou na psa, kterého si chtěla pohladit.

Tento druh léčby se psem se nazývá canisterapie. Uplatňuje se především jako pomocná psychoterapeutická metoda při řešení situací, kdy mohou jiné metody selhávat.

„Tato terapie využívá pozitivní působení přítomnosti psa na zdraví člověka. Snižuje krevní tlak, zklidňuje tep. Kladné působení na psychiku, má relaxační charakter, hlazení psa zlepšuje motoriku prstů. Pokud zvíře zůstává celodenně, starost o něj působí i režimově, zlepšuje soustře-

dění starých lidí, u dětí naopak podporuje smysl pro povinnost a starost o druhé. Hlavně ale klade důraz na řešení problémů psychologických, citových a sociálně-integračních,“ uvedla canisterapeutka Irena Zárubová z Děčína, která spolu se svou fenkou zlatého retrívra Bárou tvoří canisterapeutický tým.

Ohlasy na tuto činnost jsou velmi pozitivní. „Ozývají se nám stále další zařízení, kde chtějí, abychom s pejsky docházeli. Bohužel není fyzicky a časově možné vyhovět všem. Doporučujeme tedy kamarády, kteří se také canisterapii věnují. Klienti ústavů, kam docházíme, nás vždy s velkou radostí vítají a na naše návštěvy se moc těší,“ zhodnotila Zárubová. Canisterapeuti jsou obyčejní lidé, kteří se rozhodli ve svém volném čase dobrovolně pomáhat lidem.

Pravidelně navštěvují Dům pro lidi se zdravotním postižením v Horním Žlebu, kde

jsou dospělé ženy a dále občas navštěvují Ústavu sociální péče pro děti a mládež ve Staré Olešce. „Naše klientky jsou velice spokojeny, protože zřídka kdy přichází s někým do kontaktu. Se psem se mohou válet, dotýkat se ho a to je nesmírně těší,“ uvedla pracovnice Rejtovej z Domu pro lidi se zdravotním postižením v Horním Žlebu.

Při výběru psa pro canisterapii není důležité plemeno. Důležitá je především jeho povaha, výchova a výcvik. Dle studií se jako nejvhodnější uvádí plemeno retrívra. Ale v praxi vystupují i jakákoli jiná plemena, psi čistokrevní s průkazem původu i kříženci.

Psi se učí již od štěněcího věku. Žijí s člověkem v bytě, ne v kotci. Pes by měl být zvyklý na kontakt s cizími lidmi, s jinými zvířaty, s cizím a hlučným prostředím. Základem canisterapeutického psa je hlazení a mazlení.

„Pes není žádný sluha, ná-

stroj nebo věc. Je to živý a velmi citlivý tvor, který má své potřeby a přání a jako k takovému, by k němu měli lidé přistupovat,“ upozornila Zárubová a dodala, že i v dnešní civilizované a vyspělé společnosti se najdou lidé, kteří stále zastávají názor, že pes patří na řetěz k boudě.

„Majitel psa musí zajistit, aby z něj vyrostl klidný a vyrovnaný pes, který bude trpělivý a společenský a unese velkou psychickou zátěž. Bude totiž vystaven neustálému hluku, prudkým pohybům, nečekaným dotekům a objetím, nekonečnému drbání a hlazení. Nesmí mu ani vadit zatahání za ucho nebo za ocas,“ popsala Zárubová.

Aby mohl pes sloužit k léčbě, musí nejdříve složit zkoušky podle zvláštního zkušebního řádu, při kterých se testuje jeho povaha. Někdy je totiž canisterapeut a jeho pes pro klienta ústavu jedinou návštěvou a často tak nahrazuje roli rodiny.